

Endnu skal jeg kun gøre den Bemærkning, at man ikke maa tro, at Staten garanterer disse Midler. Staten garanterer jo strengt taget ikke noget, Staten garanterer Massemidlerne, Midlerne i Overformynderiets Masse, men denne Garanti har jo allerede nu ikke meget at betyde, thi den havde jo kun praktisk Betydning, indtil Overformynderiet havde samlet et saadant Reserverefond, at Garantien ikke havde Udsigt til at blive effektiv. For de Midler, der staa i Overformynderiet under særskilte Børgemaal, garanterer Staten imidlertid ikke, og Staten garanterer heller ikke for Stiftelsers eller Fideikommissers Midler, eller for Legatmidler eller deslige, Staten opstiller der kun visse Regler for Ublaas, byggede paa, hvad man anser for nødvendigt i saa Henseende, men den garanterer intet. Hvad disse Regler, Reglerne for anordningsmæssig Anbringelse, angaar, kan jeg kun derom sige, at de ere Udtryk for, hvad man til enhver Tid anser for at være sikkert, og skulde man mene, at det ikke var sikkert længere, saa er den Vej, der maatte gaas, den, at man maatte fransige disse Regler, forbyde disse Institutioner at give Ublaas indtil Halvdelen af Børderingssummen og sætte dem Grænser i saa Henseende, men hvorvidt det vil blive anset for ønskeligt fra Debitorernes Side, særlig fra Landboernes Side, ved jeg ikke, men det antager jeg dog egentlig ikke.

P. G. C. Jensen: Det ærede 5te Medlem for 6te Kred (Johansen) ytrede, at det fremgik af mine Udtalelser, at 4 pCt. maatte være en høj Rente, eftersom jeg havde gjort opmærksom paa, at Renten for Kreditforeningsudlaas effektivt stillede sig mellem $3\frac{3}{8}$ og $3\frac{3}{4}$ pCt., men den Slutning, som det ærede Medlem drog deraf, var ikke rigtig. 4 pCt. er ikke en høj Rente, naar man kan saa den, og det er jo i Virkeligheden saa, at man i meget stort Omfang kan saa denne Rente. Men det er jo slet ikke det, som det i og for sig kommer an paa her, thi Spørgsmaalet er for saa vidt ikke dette, om man kan saa eller ikke saa en Rente af denne Bestaenhed, men om man skal tvinge en Del Medborgere til at tage en lavere Rente end den, man effektivt kan saa. I Forbindelse dermed vil jeg gøre opmærksom paa, at selv om det maatte forholde sig saa, at 4 pCt. er for høj en Rente i Forhold til, hvad man kan nøjes med at give i Rente, naar man gaar ind i Kreditforeningerne, saa maa man ikke glemme, at disse jo staa aabne for alle og enhver og at det altsaa er givet, at enhver, som har

en Ejendom, der kan tages til Pant i en Kreditforening — og det gælder omtrent alle Ejendomme med Undtagelse af visse inddæmmede Arealer — kan saa den Fordel, som Kreditforeningerne for saa vidt byde. Men hvorfor ønsker man da særlig at gøre den Betragtning gældende, som det ærede Medlem gjorde? Jeg tror, at Grunden dertil er den, at vel kan man i visse Tilfælde komme noget billigere fra det ved at gaa ind i Kreditforeningerne, men man maa ikke glemme det solidariske Ansvar i disse, de Børder, der lægges paa alle de Medlemmer, der træde ind i Kreditforeningerne; thi lige saa sikkert det er, at det solidariske Ansvar er en Fordel for Kreditforeningernes Kreditorer, lige saa sikkert er det en Børde for Debitorerne. Det maa vel erindres, at hvis man vil have Fordelen af den lavere Rente i et givet Øjeblik, paatager man sig samtidig Børden af, at Ejendommen bliver solidarisk behæftet sammen med alle de andre Ejendomme i Kreditforeningerne. Det maa lægges til og omsættes paa hvilken Maade, man vil, i den Afgift, den Børde, man har, og man vil da komme til at mærke, at det dog betyder noget.

Det. Hansen: Den højtærede Justitsminister bemærkede, at ved Konverteringen af Kreditforeningsobligationerne blev det bestemt, at der skulde vedblives med at svares 4 pCt. af dem indtil nogle Aar ind i næste Aarhundrede, og at saa længe Overformynderiet kan saa 4 pCt. af de saaledes konverterede Obligationer, var der ingen Fare, saa kunde man vedblive at give 4 pCt. Jeg tror imidlertid, at det derved overses, at denne forlængede Ydelse af 4 pCt. i Virkeligheden ikke var andet end en Konverteringsbonus. Kreditforeningerne valgte den Form at sige: Vi blive ved endnu i 5—6 Aar at svare 4 pCt., endstønt vi ellers kun skulde svare $3\frac{1}{2}$ pCt., de kunde alturat lige saa godt have betalt Beløbet ud straks og sagt: Nu have vi konverteret til $3\frac{1}{2}$ pCt og I have faaet et Beløb udbetalt. Hvis det var slet paa den Maade, og der var derved gaaet en Kapital ind i Overformynderiet, som var bleven lagt til Reserverefonden, var det aldeles klart, at man ikke vilde have faldet paa at ræsonnere som saa: I de Aar, der gaa fra 1895 til 1900, spise vi denne Kapital op og give derved vore Myndlinger 4 pCt. i dette Tidsrum. Det var det, jeg hentydede til før, da jeg sagde, at jeg ikke var sikker paa, om ikke Overformynderiet forringede sin Status ved vedblivende at give 4 pCt. til Myndlingerne.